

Merjük szeretni, elfogadni egymást ...

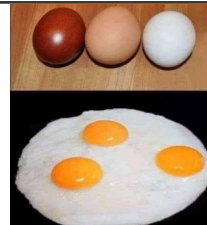
„Nem Isten az, aki elítél minket. Ő azt szeretné, hogy minden ember kibontakozzon, nagyra nőjön, a benne élő szépségek felszínre jöjjenek. Ha kicsinyhitűségünkkel, bűneinkkel, lustaságunkkal, szeretetlenségünkkel ezt a kibontakozást leállítjuk, akkor nem nővünk fel oda, hogy épen, egészségesen, szépen belépjünk a Mennyek Országába.”

„Sokszor rengeteg félelem, szorongás van bennünk, pedig mernünk kelleni szeretni! A szeretet Isten jelenléte a mi életünkben. Merjük szeretni egymást, merjük elfogadni egymást, merjünk lehajolni egymáshoz!”

Forrás: Bójte Csaba testvér gondolatai (Szent Gellért Kiadó)
(Közzétéve a Szerző engedélyével, melyet ezúton is hálásan köszönünk!)

Októberi imaszándékunk:

Add Uram, hogy különbözőségeink ellenére törekedjünk a szeretetre, egymás megértésére és az együttműködésre! Segíts bennünket, hogy már itt a Földön közösen építhesük a Te országodat!

Két nap szabadulásig

Két napom volt már csak szabadulásig. Két nap kín a kinnig. Hiper feszült voltam a szállítások miatt. Alig tudtam koncentrálni. Nem kötött le semmi sem két percnél tovább. Öröltek és mángoroltak saját érzéseim. Fú, főleg este. Alig, alig tudtam lecsendesíteni a bennem kavargó indulatciklonokat. Bosszantott minden. Egyik pillanatban Demjén „Szabadság vándorait” dúdoltam hangosan, kiteve az irányjelzőt a többi fogvatartottnak, hogy ne hogy kóstolgassanak, hisz én már csak félig vagyok itt. Idegileg meg hol itt voltam hol ott. A következő percben, meg összerogytam és Istenhez esedeztem, hogy segítsen már ki a szabadulás előtti nagy „boldogságból”. Kissé bekatantam a jövőtől való szorongás miatt. Szóval evvel a batyúval meg egy varrott katonai zsákkal szállítottak át S-ról a pesti N.I. utcai BV intézetbe, ahonnan is szabadulni fogok majd, mivel Budapesten lakok és már kértem a szállításomat korábban. Mondjuk már megbántam. Megvárhattam volna ott azt a két napot S-on. Igencsak elcsesztem. A francba, most át kellett essek a szállítás tortúráján. Esti bepakolás, hajnali kelés, ücsörgés a csurmában, hideg csomag átvétele, amit egy szabadulónak illik másnak odaadni, várakozás, ágy-neműk visszaadása és leszerelés, cuccaim átvizsgálása, ruházatom átvizsgálása, lelkiismeretem átvizsgálása, motozás, várakozás, még várakozás, összebilincselés, passzírozott utazás a rabón, megint vetkőzés, cuccaink átvétele, várakozás, eü. felszerelés, csurma, várakozás. A hócipóm, meg amúgy mindenem tele volt már evvel az egésszel. Mindig az Istenbe kapaszkodtam, meg abba, hogy már csak két nap, amikor azt éreztem, hogy nem bírom már tovább. Valamikor késő délután tetek csak fel zárkára. Az őr felkisért, megálltunk a mázsás-tonnás vasajtó előtt. Behesszelt, majd ajtót nyitott. Amikor bepillantottam, még nem tudhattam, hogy életem és a börtönbüntetésem legnehezebb estéje vár rám, két nappal a szabadulás előtt.

Beléptem. Rögtön utánam akkorát durrant a mázsás-tonnás ajtó, mint egy hidrogénbomba a biatorbágyi viadukton a 7. világháborúban. Kulcsra is zárta a smasszer, így már aztán biztonságban lehettem... Hat személyes dohányzó zárka fuldokolt köröttem a higanyszerű levegőben. Szokásos berendezés: egy asztal, három emeletes ágy, hat stoki, egy zenélő rádió, négy kreol rabruhás ember és egy nem kreol szokatlan arcú és modorú ember állt fel jöttömre. Csak reméltem, hogy a tiszteletemre. Nem féltem. A köszönések után lepődtem meg igazán. Bemutakoztam. Majd ők is, volt, aki pacsival, volt, aki kézfogással. Először a legnagyobb emberhez fordultam. Egy nagy darab kigyúrt, cigánygyerekhez, szét volt varrva. Ő volt az alfa hím, hozzá igazodott a zárka. Láttam rajta, hogy jobb lesz vele nem kekeckedni. Igencsak elszánt volt a

(Folytatás a(z) 2. oldalon)

tekintete. Vidéki volt és Sanyinak hívták. Pont ma kapott 17 évet emberölésért. A csá, majd a Sanyi után ez volt a harmadik közlendője. Ledermedtem kicsit, nem is a gyilkosságon, meg az ítéleten, hanem inkább az önmeghatározáson. Volt még két jókötésű, jóképű, ápolt fiatal, most jöttek át a fiataikorúaktól, mert betöltötték a huszonegyet. Vagány gyerekek voltak, kipattintva. Mindkettőt Sanyinak hívták. Komolyan. A negyedik roma testvér szemüveges volt, alacsony és vékony. Lesütött félős tekintettel. Sugárzott belőle az alárendeltség és az önbizalom hiány. Szóval ő a komornyik szolgálatot látja el a zárkaközösségben, gondoltam. Csak ennyit mondtott, Sanyi. Szólítsd csak Kisg...nek- segítették ki a többiek, majd gúnyosan kacagtak. Ledöbbsentem, ilyen nincs. Gondoltam lehidalo, ha az utolsó is Sanyi. De nem, az ötödik ember egy külföldi volt. Egy német, Jürgen, majd magára mutatott. Nem beszélt a nyelvünket. Tehát summáznék. Két nappal szabadulás előtt beraktak négy kreol nem német, meg egy nem kreol német mellé. Nem kevesebb, mint négy Sanyi és egy Jürgen mellé. Mondták, hogy holnap pakoljak majd ki, mert mindjárt lámpaoltás és nemsokkal utána kezdődik a film, amit már igen vártak. Még segítséget is ajánlott az alfásándor: Kisg..., segítsél csak neki! Ő készségesen ugrott. Látszott szegénynek a gépiességén és a lendületén, hogy nem először kérték meg efféle karitatív segítségnyújtásra. Határozottan, mégis tesósan visszautasítottam és rutinosan megcsináltam a fekhelyemet a felső ágyon. Nem akartam mondani, hogy szabadulok, mert akkor nekiállnak lejmolni az új örökösöm a cuccaimból. Lemosdottam a csapnál, megmostam a fogam,

elmentem a dolgomra és végre lefeküdtem. Annyira ki voltam merülve, hogy semmi kedvem nem volt bratyizni. Meg amúgy sem érdekelt semmi két nappal a szabadulás előtt. Azért megnéztem őket magamnak félszemmel. Hannibál Lekter Sándor csak meredt a plafonra és a szabályos időközönkénti szemtikke árulkodott arról, hogy valójában elmentek otthonról. De már mikor... Az ifjú Sanyipár magyarkártyával kaszinózott, szál cigis tétben. Folyton valami vérszívással illették a Kis Sanyit. Én megfogadtam, nem hívom úgy, ahogy ők. Jürgen valamit írt. Hétfőn szállítják vissza Berlinbe majd. Ezt még fél füllel hallottam. Kis Sanyi törökülésben ült és bibliát olvasott. Teljesen elfordult a valóságból. Mondhatták ám neki. Olykor behunyta a szemét. Ilyenkor tudtam, hogy imádkozik. Ő így élt túl. Azért egy villanó pillantásából észrevettem, hogy azért a szeme a pályán volt. Nagyon is otthon voltak Kissanyiéknál. Két percenként kérték őt a tőlük telhető maximális kedvességgel: „Kisg... főzz egy teát”, „Kisg... töltsél cigit”, „Kisg...i hozd ide a papucsomat!”, „Kisg...i haljál meg!”. Ilyenkor ő csendben meghunyászkodva cselekedett lehetőségei szerint. Amikor végzett a teendőjével türelmesen visszament a helyére, majd olvasott tovább a Bibliából.

Lámpaoltás.

A film kezdődött is. A Schindler listáját adták. Végre csend lett. Mindenki nézte. Még Jürgen is. Néztem az arcokat, ahogyan haladtunk előre a filmen. Inkább ők érdekeltek engem. A filmen már ott tartottunk, hogy a nácik öldökölik és elhurcolják a zsidókat. Nagyon szomorúak voltak az arcok, könnyesek, szánakozóak, együtt érzőek, együtt szenvedőek. Sándor a szemüvege alatt mintha sírt is volna. Jürgen is nagyon megdöb-

bent volt és letaglózott. Nagyon emberek voltak most. A fiúk a kissanyit Sanyinak szólították most és nem degradálták őt. Cigivel kínálták. Még a hangszínük is megváltozott. Most mintha nem számított volna a hierarchia. Viszont azt vettem észre, hogy a vezér egyre inkább feszültebb lesz és egyre gyakrabban pillant Jürgenre. Mindenki észrevette. Nagy lett a feszültség a zárkában. Jürgen befordult a fal felé és próbált szerintem elaludni. Aztán a reklámnál a Cézár Sanyi felpattant. Elkapta Jürgen lábát és lerántotta az ágyról. Te rohadt náci, hát ölitek a gyerekeket? Gyilkoljátok a cigányokat is igaz? Sanyi nagyon ideges volt és elszánt. Elkapta a torkát. Senki sem mert megszólalni. Én sem. Mindenki ledermedt. Az járt az eszemben, hogy már csak két nap. Mi van, ha sosem jön el? Instant hülyeségek jutottak az eszembe, például olyanok, hogy jobban is ésnél lehettem volna, hogy ne olyankor nézzünk ilyeneket, amikor valaki 17 évet kap aznap. Nagyon féltem, hogy baj lesz. Küszöbön állt még 17 év. Jürgen még fehérebb lett és szerintem átkozta elődeit. Legnagyobb megdöbbenésünkre Kis Sanyi lépett elő ki tudja honnan kapott önbizalommal. Allj, Sanyi enged el kérlek! Nem szabad őt bánatunk atyái vétkeiért, különben mi is nácikká válunk. Cigány nácikká! Kérlek ne bánts! Mindenkinek leesett az álla. A következő pillanatban már csattant az öklös Jürgen helyett Kis Sanyi arcán, aki elájult. Viszont csapódott a vasajtó is, amin a biztonsági szolgálat már be is rontott és pillanatok alatt bilincsben vitték vezér Sanyit...

Sose gondoltam, hogy a szabadulásom előtt két nappal itt ismerhetem meg a legmélyén a valódi jószágot, itt, ahol senki sem keresné. Egy olyan személyben, akit Kis Gecinek becéztek...

Lólé Attila

Mit tehetünk a bűnbocsánatért?

A bűn létezik, egyidős az emberiséggel. Isten szabad akaratot adott az embernek és ezzel lehet élni és visszaélni. A bűn szándékosan elkövetett rossz tett. Minden embernek van lelkiismerete, ami jelez. Jó érzéssel tölt el bennünket, amikor jót teszünk és furdal, amikor rosszat. Lehet aláítani, érzékennyé tenni, de ha nem törődünk vele, eltompul, érzéketlenné válik.

Vallásos családban nőttem fel. Szüleim példamutató keresztény életet éltek. Amikor iskolában hallott csúnya szót mondtam otthon, azt mondták, nálunk így nem beszélünk. Volt, hogy egy-egy rossz tett miatt sarokba kellett állni, hogy elgondolkodjak, mit tettem. Aztán bocsánatkérésrel oldódott fel a feszült helyzet.

A gonosz lélek csábít a rosszra, jónak állítva be azt.

Van, amikor eleve tudja valaki, hogy rosszat tesz, van aki a tett elkövetésekor döbben rá, és van aki csak utána. Fontos, hogy észrevegyük. Nem mentség, hogy mit csinálnak mások, pl. lopnak, káromkodnak. Nemcsak anyagi kárt okozhatunk, hanem lelkit is. Pl. rágalmazással szinte helyrehozhatatlan kárt okozunk más becsületében.

A bánat azt jelenti, hogy sajnálom, azt, ami történt. Szeretném meg nem történné tenni.

Győrben voltam káplán, amikor a csatukai búcsú előestéjén gyóntatásra hívtak. Két hívőt is vittem. Édesanyám is el akart jönni. Mondtam, hogy a győri mise végére legyen ott. Mise után gyorsan előálltam az autóval, majd kerestem anyukámat, de nem találtam. Azt hittem, hogy nem jött be a szomszédos faluból. Elindultunk nélküle. Egész úton izgultam. Másnap reggel a hatos misét mondtam. Mise végén szólt a sekrestyés, hogy otthagytam anyukámat? Kiderült, hogy a padban ülve várta, hogy kimegyek érte, aztán

amikor visszamentem, pont kiment a templomból, mert bezárták. Nagyon bántott a lelkiismeret. Délután hazamentem bocsánatot kérni. Nagyon fájt neki, hogy nem vártam meg. Megígértem, hogy a kisbúcsúra elviszem. Hazamegyek érte. Úgy is lett. Próbáltam jóvá tenni. De azóta is bánt, ahányszor rá gondolok.

A bocsánatnak három oldala van: a bocsánatkérés, a másoknak való megbocsájtás és a magunknak való. Egyik feladat sem könnyű.

- Fontos, hogy a *bocsánatkérés* komoly és konkrét legyen. Pl. bocsánatot kérek, hogy durván szóltam. Sajnálom. Ne haragudj! Ideges voltam. Máskor jobban vigyázok. Nem elég a bocs, bocsika megjegyzés. Nem mentség, hogy a másik is hibázott: „ő kezdte”, „ő a fiatalabb”, „ő kérjen előbb bocsánatot”.

- Minél komolyabb dologról van szó, annál nehezebb a *másoknak való megbocsájtás*. Amikor leégetnek mások előtt, kigúnyolnak, rosszat mondanak rólam. Sokáig azt gondoltam, hogy annak lehet megbocsájtani, aki bocsánatot kér tőlem. Egy lelkigyakorlaton jöttem rá, hogy független a megbocsájtásom a másik magatartásától. Nem őrizhetek haragot a szívemben, mert az nekem rossz. Aki haragot tart, Isten kezét köti meg a Mi Atyánk elimádkozásakor: *Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek!*

Volt egy paptársam, akire nehezteltem. Igazában burkolt irigység volt bennem, mert nagyon sikeresen foglalkozott a fiatalokkal. Kerültem a társaságát. Szerettem volna kiengesztelődni vele, de nem ment. Imában is kértem. Aztán Isten segítségével sikerült. Egy lelkigyakorlat végén együtt voltunk a templomban. Már mindenki elment, amikor odaült mellém és elbeszélgettünk. Én is ki tudtam mondani, ami bennem volt, ő is beismerte saját hibáját. Átöleltük egymást és megszűnt a feszültség köztünk.

- Talán a legnehezebb a *magunknak való megbocsájtás*. Szent Pál beszél arról, hogy a jót szeretném tenni, mégis a rossz diadalmaskodik bennem. Hányszor fogadjuk meg, a jót tesszük és a bűnt kerüljük és mégis sokszor gyengék vagyunk.

Számomra vigasztaló, hogy mindig megértő gyóntatóra találtam.

Bencés diák voltam. Ádventi közös gyónás volt a templomban. Beosztották, melyik osztály melyik atyához kerül. Mi pont a legszigorúbb tanárunkhoz kerültünk. Nagyon izgultam. Legnagyobb meglepetésemre nagyon együttérző volt. Bátorított az újra kezdésben. Másként viselkedett, mint tanár és másként, mint pap.

Mint pap sokszor látom gyónóim megkönnyebbülését terheik letétele után. Bűneink olyanok, mint a hátizsákban levő kövek, amelyeket a hétköznapi életben szedtünk össze. Jó letenni ezeket a köveket és felszabadulva menni tovább az úton. Jézus mindenkinek megbocsát, aki őszintén megbánja és megvallja bűneit. Ezért mondjuk a gyónás végén: Magasztaljuk Istenet, mert jóságos hozzánk! – Mert örökké szeret minket! Ne felejtjük el, hogy bánat nélkül, nincs bocsánat!

Lajos atya

A megbocsátásról

A színes virágos rét feletti örömteli énekesmadarak helyett ércesen körbeharsogó keselyűk kémlelnek a kopár, tikkadt messzeségbe egy utolsó lehetetre várva. Az egykor életteli otthon dús erdejének lángjait az éjjeli vihar sűrű könnycseppjei oltják fekete szenes rengeteggé. A halkan csobogó piciny patak helyett, a vad hullámokkal csapkodó, végelethetetlen folyó tenger habjai közt fulladva. Mi ez a nyughatatlan romboló erő, mely a benső mélyén sivár semmivé igyekszik pusztítani az összhangra teremtett mindenséget? Szomjazik a lélek, mint a szájbán a szülő.

Hol az a talpalatnyi hely, ahol még a hidegen lángoló éjjeli záporral éltetőn öntözhetjük önnön megmaradt csírázó édenünket, remélve, hogy fényes melegségben a végtelenségbe terjed?

A belső békénk, szabadságunk, mentális, lelki és így testi egészségünk is a megbocsátásban gyökerezik.

Saját valóságunk negatív érzései, mint pl.: düh, harag, a gyűlölet, neheztelés, szégyen, bűntudat, kisebbségi érzés (és ezek kombinációja) általában rejtve, elfojtva maradnak, belső fájdalmat okozva, egészségünket, boldogságunkat akadályozva. Idegrendszerünk nem tesz különbséget egy most zajló esemény és a képzeletünkben újra és újra élt események között, így a múltunk érzelmi és fizikai feszültséget is generál. Amíg nem gyógyítjuk ezeket, emészt minket, gáttól, és hosszútávon testi jólétünkre is befolyással bír, komolyabb betegségeket és immunológiai problémákat is okozhat, ahogyan azt a modern orvostudomány már bizonyította. Tehát megbocsátásunk az egészségünk központi tényezője, de lehetőség önmagunk és mások elfogadására, hibáink felismerésére és a változásra.

A megbocsátás egy nagyon mély lelki folyamat, amely nem hozza helyre a múltban történeteket, de segít, hogy ne a történetek uralják az életünket. Meg kell tanulni adni és elfogadni is.

E lelki folyamatot elvileg három

részre oszthatnánk:

- megbocsátani másoknak,
- megbocsátani önmagunknak, és
- elfogadni Isten kegyelmét.

Gyakorlatilag azonban szétválaszthatatlanok, mert egyik sem létezhet a másik nélkül.

Elengedhetetlen az igazságfelismerés, a felelősségvállalás, a tapasztalatokból való tanulás és ezek tudatában a felelősségteljes életmód kialakítása.

Meg nem bocsátással büntetni másokat, szívünkben, lelkünkben, elménkben minket emészt, mely előbb-utóbb felszínre kerül. Akarjunk megbocsátani, mert ha nincs akarat, semmi nem segíthet.

„Ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát nektek is a ti mennyei Atyátok.” (Máté 6,14)

És hányszor? Jézus mondja, ne csak hétszer, akár hetvenszer hétszer is.

Ha ellenünk követtek el valamit, neheztelünk valakire apróbb, vagy nagyobb sérelmekért, megbocsátásunkkal akkor is magunkat tesszük szabaddá. A megbocsátás nem a másik emberen múlik, hanem magunkon, és nem is másokat szolgál, hanem a mi szívünkben rejlő keserűségtől, kötöttségtől szabadít meg.

A megbocsátás elhatározás, hozzáállás, folyamat és életforma, mely akaraton, pozitív gondolatokon és imán keresztül érhető el. Sokan nem hiszik, hogy az isteni bocsánat létezik, lehetséges. Pedig Isten szeretete és kegyelme garantálja, hogy Ő elfogad, mikor mindenki más elutasít, megbocsát, amikor más elítél.

Szabad akaratum, döntésünk van, de mindig van lehetőségünk, hogy felismerjük hibáinkat és visszatérhessünk a helyes útra. Isten kegyelme ajándék és felajánlja azt a megbocsátást, amelyért Jézus örök váltságot szerzett nekünk.

Ezt tudni kell elfogadni hittel, de ez mit sem ér, ha nem tudunk megbocsátani saját magunknak. Mert bár szívünk elítélhet, Isten mégis nagyobb a mi szívünknel.

Isten mindenkit szeret, mindenkinek megbocsát, nem azért, mert

annyira jók vagyunk, hanem azért, mert Ő az. Isten a megbocsátás során az elkövetett rossz dolgokat, a bűnt, és az általa teremtett, szeretett embert különválasztja. Nekünk is el kell választanunk. Énünk lényege, a belsők alapvetően ártatlan, jó, szeretetre törekvő. Isten megismerésével, önismerttel, rálelünk belső énünkre és meg tudjuk különböztetni önmagunkat cselekedeteinktől. Az igazság felismerése segít beismerni hibáinkat, bűneinket és megbánni azokat.

„Ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igazságos, hogy megbocsássa a bűnünket,” (Jn 1,9a-b) és bűnvallásunkkal leveszi rólunk bűneink terhét.

Az isteni megbocsátás elfogadásával, Isten a terhes múltunkat semmissé teszi, azt mondja: „bűneidről nem emlékezem meg” (Ezs 43.25b), így a jövőbeli bölcsőbb döntéseinkre tudunk koncentrálni.

Az emberi természet inkább ítélkező, haragtartó és gyűlölködő, mint megbocsátó. Ha úgy érezzük magunk vagy mások felé, hogy nincs bocsánat, érzéseinket kérdőjelezzük meg, nem Isten szeretetét és megbocsátását. Mikor felismerjük Isten óriási kegyelmét önmagunk iránt, könnyebb ezt kiterjeszteni másokra is és megérezhetjük: „Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád, oh Isten!” (Zsolt 42,2)

A megbocsátás remény a szívnek, hogy ne a múlt fogságában éljen, hanem a jelenben, az <<Itt és most>>-ban, hogy ne a múlt, hanem a jelen tetteink határozzanak meg, és ezzel szeretetteljes jövőt tudjunk építeni magunknak és másoknak.

A megbocsátás szabadon enged egy rabot és öröm, boldogság áraszt el minket, mikor felismerjük a rabok mi magunk voltunk.

Taczman Elek
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Ha elnyertem a bűnbocsánatot, minden törlődik?

Mi a bűnbocsánat? *A bűnért járó és megérdemelt büntetés elengedése, feloldozás a bűn terhe alól.*

Hogyan működik? Az elkövetett bűn után következik a megbánás, majd a feloldozás. Milyen egyszerűnek is tűnik! De ha már feloldoztak, akkor minden eltűnik nyomtalanul?

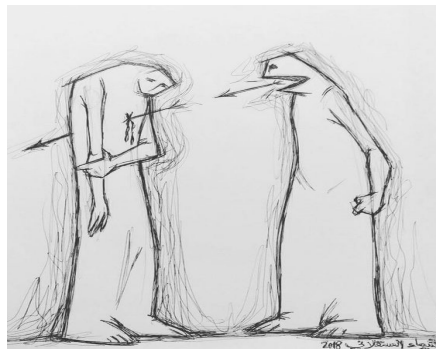
Legyünk őszinték: senki sem bűntelen, mindenki követett el már valamit, amit akár jogszabály, akár a jó erkölcs tiltott. Legfeljebb a külvilág számára nem derült ki. A mérce - azaz, hogy mi az ami bűn - azonban sokszor nem világos. Számomra a Szentírás egyértelmű iránytű, de ott vannak a jogszabályok is. Igaz, ez utóbbi már egy eléggé összetett rendszert képez, nehéz kiigazodni benne, ám a jó hír, hogy a legfőbb - mit lehet vagy mit nem lehet tenni - kategóriák egybeesnek a Szentírásban foglaltakkal. Aki olyan áldott körülmények között nőhetett fel, mint én, az a szüleitől is megtanulta a főbb irányvonalat, amelyet követve legalább a jogsértéseket el tudja kerülni. Más kérdés persze az, amit a lelkiismeret-furdalás, mint vészjelző rendszer mutat csak meg: hazugság, gúnyolódás, pletykálás... A sor végtelen. Minden, amit nem szeretetből, nem a másik javára teszünk. Azt hiszem azonban, hogy lelkünk mélyén mindig érezzük, hogyha valamit helytelenül tettünk. Csak meg kell tanulnunk figyelni a Lélek hangjára.

Sokszor azért nem jutunk el a megbánásig, mert próbáljuk tagadni azt, amit tettünk, hiszen szégyelljük. A szégyen egy nagyon erős érzélem, igyekszünk elkerülni. Titkolózunk. Tagadunk. Mások és magunk előtt is. Sokszor azonban pont ez akadályozza meg azt, hogy megtehesük a szabadulás felé vezető következő lépést.

Ha megszorodtunk a tet-

tünk miatt, ha már felismertük, hogy elrontottunk valamit, akkor el kell jutnunk a megoldáshoz. Bűnbocsánatot csak akkor nyerhetünk, ha bevalljuk, hogy vétettünk. De kinek? Számomra Isten az, akinek elsősorban meg kell vallanom bűneimet, Ő tud feloldozni.

Ha már eljutottam odáig, hogy felismertem, bünt követtem el, meg is bántam, letettem a keresztnél és bűnbocsánatot nyertem, hogyan tovább? Kész, nincs is ezzel több dolgom, mehetek tovább, mintha mi sem történt volna? Ha el akarjuk kerülni azt, hogy az egész tortúrát végigjárjuk újra, akkor bizony muszáj levonnunk a tanulságot és minden áron azon kell fáradoznunk, hogy többet ne kövessük el újra, amit tettünk. S ott van még a bocsánatkérés ügye is. És ha ez sikeres volt, vagyis nem csak bűnbocsánatot nyertünk Jézus halála által, de még az illető is megbocsátott, aki ellen vétettünk, még akkor sem tűnik el lelkünkéről a folt. Az emlék ott marad, mint egy fájó emlékeztető: bizony, te sem vagy bűntelen, olyan vagy mint bárki más.

Esendő, gyenge, megtört...

Sajnos ezekben a dolgokban én is sokszor bukdácsolom. Most éppen a bátyámmal állok hadilábon. Néhány hónapja elég csúnyán összevesztünk. Egyikőnk sem volt túl kedves a másikhoz, a különbség az, hogy amíg tőle nem is várok mást, magamtól viszont igen. A veszekedés rádöbentett arra is, amit eddig tagadtam magam előtt: még mindig nem telje-

sen bocsátottam meg neki a korábban elkövetett vétkeit. Lemondtam ugyan a bosszúállás jogáról - tehát elvileg rendben vagyunk-, de még mindig nem tudom eléggé szeretni. A kirobant és nagyon csúnya szóváltásba vezető vita után ő egyszerűen kitagadott. Kezdetben én is leginkább kerültem, de kezdett nagyon bántani a csend. Sosem voltunk nagyon jóban, de ez most más volt. Véletlen találkozásaink során próbáltam beszédbe elegyedni vele, de minden egyes alkalommal maximálisan figyelmen kívül hagyott, levegőnek nézett. Ekkorra már az Úr elé vittem a dolgot, bűnbocsánatért esedeztem, s tudom, hogy Ő ezt meg is adta. A szégyen azonban - hogy magamhoz mérten is mennyire méltatlanul viselkedtem -, illetve a helyzet rendellenessége jelenleg is nyomaszt. Bizalmas és hiteles testvér segítségét kértem: azt tanácsolta, kérjek bocsánatot. Na jó, de hogyan? Nem beszél velem. Talán írásban? Elérhetetlenné tette magát... A bűnbocsánatot elnyertem Istentől, de a szégyenfolt ott van a lelkemen... Mégis leginkább azt érzem, hogy akkor fel is adom, hiszen mit erőlködjek?! Vigasztalom magamat: így legalább már nem tudjuk többet bántani egymást. S akkor megszólal a Lélek hangja: ennél többet kell tenned! De mit tehetek én? Őt nem tudom megváltoztatni... A saját hozzáállásomat viszont igen! S lám, mit hozott elém az Úr!? Bátyám születésnapja közeleg, egy köszöntő képeslap bocsánatkéréssel kiegészítve talán megtöri a jeget... Ha nem, akkor Isten ad majd más megoldást, csak kitartóan kell imádkozni! A saját tetteimért én felelek: akár jók, akár rosszak. Van kire támaszkodjak, velem van Istenem!

Klára

Egy börtönviselt férfi kopogtatott szívem ajtaján...

A börtön nem az a hely, amely vonzó lehet az ember számára, és ahová bárki is tudatosan készülne.

Annak is kevés az esélye, hogy valakinek a féltve őrzött álmai között szerepel egy börtönt megjárt férj. Bevallom őszintén, nekem sem volt a terveim között egy olyan társ, aki a rácsok mögött töltötte a törvény által kiszabott ítéletét.

Elrettentő példa volt számomra a szomszédunkban lakó fiatalasszony élete, akinek az élettársa tizenhét évet ült emberölésért. Sokszor adtunk a szüleimmel számára védelmet, de volt olyan eset is, amikor tőlünk hívta a rendőrséget. A gyakori veszekedéseket látva-hallva, ezek nagyon rossz hatással voltak rám, és félelmet keltettek bennem a börtönviselt emberek iránt. Ekkor elhatároztam, nekem soha nem lesz börtönből szabadult társam, és messzire fogom kerülni ezeket az embereket.

Ám az életünk sokszor tartogat számunkra nem várt meglepetéseket, olyan helyzetek kopoghatnak szívünk ajtaján, melyen mi is elcsodálkozunk, és azon töprengünk, vajon a nyomatékosan kimondott NEM hogyan változhatott mégis IGEN-re?

Miután Istent befogadtam a szívembe, keresztény szemmel másképp kezdtem látni a világot, és ezáltal megváltozott az emberekhez való hozzáállásom is. Gondolataim kiszabadultak a világi gondolkodás börtönéből, és szabad utat kaptak az isteni szeretet megérzésére és átadására.

Isten már ekkor tudta, hogy évtizedek múlva egy börtönt megjárt férfi lesz a férjem. Úgy gondolom folyamatosan készített arra, hogy minden előítélet nélkül el tudjam fogadni a leendő társamat, aki később a férjem lett.

Amikor a gyógyulásom érdekében Szegedre

kellett költözöm, volt olyan időszak amikor napi szinten jártam a Csillag börtön mellett. A masszív kőfalakat látva, és a bent lévő emberekre gondolva, kezdetben csatát vívtak bennem a gondolataim. Tudtam, hogy közülük sokan súlyos bűntény miatt vannak a rácsok mögött elzárva, ez félelmet keltett bennem, és arra gondoltam jogos a büntetésüket.

Ám miután a hitemben erősödtem, és egyre jobban megismertem Isten feltétel nélküli szeretetét, tudatosult bennem, hogy Krisztus értük is meghalt, ezért úgy tekintettem rájuk, mint a szabadságuktól megfosztott, bűneiktől terhelt emberekre, akiknek szükségük van Isten kegyelmére és szeretetére.

Bizonyára a börtön nem garancia arra, hogy az onnan kiszabadult emberek közül senki sem tér vissza a bűnös életéhez. Viszont a Krisztust befogadó szívekbe lényeges változás tapasztalható, mint ahogyan az én férjemnél is.

Ezek az emberek a szabadulásuk után Isten segítségével épp olyan értékes életet élhetnek, mint a börtönt belülről nem ismerő társaik.

„Megajándékozónk” segítségére és vezetésére. Szeretetének megtartó erejére, a bőséges gyümölcs-termésre és annak használatára is. Így emelhet át minket is a nehézségeken és felmerülő problémákon és tart meg és össze szeretetben, békességben. Mert csak így tarthat össze jó házasságot és segítheti benne az egyént és társakat. Sok öröm és nehézség van mögöttünk is, de az a tudat erősít minket is, hogy az előttünk lévő lehetőségekre (és a már bennünk lévőre is) és útra kell figyelniünk. Legfőként pedig arra, Aki ezt adta nekünk is, és el is tud vezetni minket is azon szeretetben, békességben!

a feleség

A kopogtató

Börtönviselt emberként élni és házasodni is több odafigyelést igényel. Az egészséges társadalmi élet szempontjából a volt elítéltnak társat találni is embert próbáló feladat! Azt hiszem mindenképp nagy-nagy hitet és szeretetet igényel! Hiszen az elzárást nagyrészt a természet- vagy társadalom ellenes viselkedés eredményezte és azon tettek okán lett lakóhely az „ideiglenes állomás”. De akiknek oly nagy gondjuk, problémájuk volt az általánosan elfogadott erkölcsi és anyagi normákkal, értékekkel, még nekik is van reményük a jobb életre, és a megmenthető személyek megtalálhatják vagy elfogadhatják a jótanácsokat és bevezetést egy új bűncselekmény nélküli életbe! A házasság életbe is!

Hogy lehetséges nekik? Azt hiszem a házasság

intézményének is vannak törvényei, szabályai, amelyeket először is el kell fogadni kellő tisztelettel és megbecsüléssel és jól megtanulni, hogy jól és tartósan megélhető legyen! Fontos a nemi identitás természetes alapjainak és a helyes szülői mintának a megléte! Aztán a férfi és nő közötti kölcsönös szimpátia elindíthat a házasság felé vezető úton is.

Ezt az utat feleségem és én is meg kellett járjuk. Ám azt is meg kellett értenünk és tanulnunk, a jó házassághoz a jó ösztön mellé jó értelem sem árt, és a testi vágyakat minimális szinten kell tartani ahhoz, hogy jól tudjunk választani és dönteni az egy életre szóló kapcsolathoz. Amely úgy tartós, békés szeretetteljes együttélést eredményezhet. Én (is) azt hiszem, hogy házasságot csak így érdemes

kötni, azonban amely nem így kötöttek, azokat sem nézzük rossz szemmel!

Honnan való és honnan kaptuk ezt az ösztönt, identitás igényt? Azt hiszem a keresztyén hívő ember erre egyből azt mondaná, hát természetesen Istentől! Hála Néki és Fiának, az Úr Krisztus Jézusnak mi is ezt mondhatjuk! Bibliaolvasóként és halomásból is tudhatjuk, hogy ez az ősi ösztön és igény tart és formál férfit és nőt egy párrá, szerető társakká. Hitéletünk óta formál és vezérel minket is ez az elv, amely ösztönössé lett azóta, hogy Istenre bíztuk magunkat.

Igy hozott össze minket e sors és lettünk mi is egy párrá és lett négy kezünk és négy lábunk. És már tudjuk, hogy ezt koordinálni is kell és legjobb ehhez, ha egy szív és egy értelem, elv vezérel minket. Ez jelenleg már az Istentől kapott keresztyén erkölcsi értékrend, amelyet mindketten el- és befogadtunk teljesen egész életrevalóan. És megértettük, hogy a szeretet jegyében jött létre ez bennünk és közöttünk is, és tart össze minket már bő hét esztendeje (ha kisebb - nagyobb zökkenőkkel is). Úgy látszik egy még nem rutinos erkölcsi életű párnak hosszabb idő kell a zökkenőmentes házaselethez, mint a már fix ideákkal rendelkezőknek, Isten segítségével.

A Tőle kapott szeretet és ösztön nélkül nem mű-

ködhetett volna köztünk sem ezirányú vonzalom és igény, ahogy hozzá való értelem nélkül sem! Mert vegyük azt, hogy ösztön volt bőven, de értelem kevés vagy kicsit (vagy nem is kicsit) hibás. Ezt először is gyógyítani vagy cserélni kellett és beszerezni hozzá a kellő tananyagot (használati útmutatót)! Így utólag már tudom, hogy Isten és gyermekei részéről volt és rendelkezésünkre állt folyamatosan, csak még nem fogadtuk el. Azonban amint ez megtörténhetett és a mi szívünkbe is beköltözött úgy végre jól alakulhatott sorsunk, ahogy Isten megajándékozott minket is! És a Tőle kapott segítség és minták által hangolódhattunk át az új társas életre.

Még sűrűn van szükségünk a „Megajándékozónk” segítségére és vezetésére. Szeretetének megtartó erejére, a bőséges gyümölcstermésre és annak használatára is. Így emelhet át minket is a nehézségeken és felmerülő problémákon és tart meg és össze szeretetben, békességben. Mert csak így tarthat össze jó házasságot és segítheti benne az egyént és társakat. Sok öröm és nehézség van mögöttünk is, de az a tudat erősít minket is, hogy az előttünk lévő lehetőségekre (és a már bennünk lévőre is) és útra kell figyelniük. Legfőként pedig arra, Aki ezt adta nekünk is, és el is tud vezetni minket is azon szeretetben, békességben!

a férj

HUMOR

Egy férj naplójából... Miután nyugdíjba vonultam, feleségem ragaszkodott hozzá, hogy vásárlásainál elkísérjem a Auchan-ba. Sajnos, a legtöbb férfihez hasonlóan a vásárlás engem is halálra untat. Ezért legszívesebben gyorsan végeznék, de a feleségem - a legtöbb nőhöz hasonlóan -, imád össze-vissza csellengeni a polcok között, miközben én egyedül unatkozom. Tegnap folyamán feleségem kapott egy levelet a Auchan vezetőségétől, a következő tartalommal: Tisztelt Asszonyom! Az elmúlt hat hónap folyamán az Ön férje elég sok kellemetlen-

séget okozott cégünknek, amit tovább nem vagyunk hajlandók tolerálni, ezért úgy határoztunk, hogy az Ön férjét "persona non gratanak" nyilvánítjuk, és áruházunkból kitiltjuk.

Megértése elnyerése végett az alábbiakban felsorakoztatjuk férje videó felvételekkel bizonyítható tetteit. Június 15. Leemelt a polcra 12 doboz óvszert, amiket egyenként a gyanútlan vásárlók bevásárló kocsijába dobott. Július 8. Az ajándék osztályon található összes csörgőórát 5 perces időközökkel beállította csörgésre Július 29. Leemelt egy nagy flakon ketchup-ot, aminek tartalmát a padlóra csöpögtette egészen a női vécéig. Augusztus 28. Elemelt egy "Vigyázz, nedves padló!" táblát és elhelyezte a szőnyegosztályon. Szeptember 15: A sportosztályon felállított egy sátrat, és az arra járó gyerekeknek azt mondta, aki hoz párnát és pokrócot az otthon részlegből, azt beengedi a sátorba. A felhívásra 23 gyerek reagált pozitívan. Október 10: A sportosztályon felvett egy vadászfegyvert, majd fenyegető hangon megkérdezte az eladót, hogy hol vásárolhatna idegnyugtató gyógyszert. November 18: Bebújt a konfekciós ruhákat tartó állványba, és amikor valaki elhúzta a ruhákat, rávisított "engem válassz, engem válassz!" November 24: Bement egy próbafülkébe, várt két percet, majd elkiáltotta magát. "Úristen, itt nincs vécépapír!!!!!!!" Az egyik eladónó elájult. Kérjük szíves megértését!

Letenni a terhet - Mit tehetünk a bűnbocsánatért?

Emlékszem, egyszer, még bő tíz évvel ezelőtt magán angoltanárhoz jártam. A hetven felé járó, nyugdíjas tanárnővel egy olvasmányt fordítottunk „család” témakörben.

Az egyik mondat nagyjából arról szólt, hogy: „Az alacsony bérek, a megélhetési nehézségek arra kényszerítették a nőket, hogy többet dolgozzanak. Kevesebb idő jutott a családra és a gyereknevelésre.”

A tanárnő elrévedt egy pillanatra, valami eszébe juthatott és talán magáról megfeledezve - azt mondta, „Azt az abortuszt 1974-ben, azt mégsem kellett volna”.

Elképedtem, zavarba jöttem. Mit lehet ilyenkor mondani? Miért mondja ezt nekem? Csak később fogalmazódott meg bennem, mi is történt akkor. Bizonyos értelemben: gyónás.

Bűnnel élni

Ahhoz, hogy eljussunk addig, mit tehetünk a bűnbocsánatért vagy csak egy egészségesebb lelkiállapotért, először érdemes tisztázni, mi az a bűn. Azt hiszem viszont, nincs rá egyetemes, egyértelmű definíció. Megközelíthető vallásos vagy világi szempontból, és az idők folyamán változik, mi számít bűnnek. És persze: ki szerint. Törvény szerint, Isten szerint, saját magunk - lelkiismeretünk szerint. Utóbbiak természetesen közös metszetbe is kerülhetnek. Annyi biztos, hogy a bűn egy bizonyos normától való eltérés. Leginkább egy cselekedet, de akár annak hiánya, esetleg szóbeli tett vagy gondolat is lehet.

Ha a bűnös tettét bűnnek érzi, az valószínűleg traumát okoz, amit gyógyítani kell, hiszen szörnyű, meghasonlott állapot az, ha az ember világképe és cselekvései nincsenek egymással összhangban. Arról sem szabad megfeledkezni, hogy a traumák sokszor csendesesen kezdik ki a lelket, a mélyben dolgozva, felszíni

bűntudat nélkül. Számos más módon is kihathat a bűnös életére megbánás nélkül is egy cselekedet, például a közösség visszajelzéseiben, ami rendszerint elutasítást jelent. Mindezek miatt a bűnt vizsgálni szükséges, mérlegre kell tenni és feloldozást nyerni. Ez a folyamat lehet a bűnbocsánat.

Katolikus megoldókulcs

A katolikus vallás egyik kulcsfogalma a bűn, amely nagyon korán, az Isten intelme ellen cselekvő Ádám és Éva ősbűnével kezdődik, hogy végigkísérje az életet.

A bűnbocsánat szentségéhez először is bűnbánat és bűnvallás kell, másodsor feloldozás egy paptól, tehát szentgyónás. Ez egyszerűnek tűnik, de úgy gondolom, egy súlyos, egész életet meghatározó bűnt talán nehéz egyszerűen letenni, olykor hosszabb idő és lelki vezetés kellhet hozzá és azt gyanítom, a büntelenségre való törekvés is segít.

Azoknak, akik Istenben keresik a békéjüket, vigasztaló gondolatot jelenthetnek önmagukról a Szent Ágoston vallomásaiban leírtak jóról és rosszról: „(...) tehát amiből teljesen hiányzik a jó, az egyáltalában nem létezhet tovább; következőleg ameddig nem létezik, addig van benne valami jó, tehát minden, ami van, jó; s az a rossz, aminek eredetét annyira kerestem, nem valami különálló lényeg, mert ha az volna, jónak kellene lennie. Mint külön lényeg ugyanis vagy romolhatatlan volna, tehát igen nagy jó, - vagy romlandó, tehát bizonyos fokig jó, mert egyébként nem lehetne romlandó. Így tárult fel szemeim előtt e teljes igazság arról, hogy minden jó tőled ered és hogy semmiféle olyan lény nincsen, amit nem Te teremtettél volna. Nem mindent teremtettél egyformán jónak, de mivel valamiképpen minden dolog jó, azért az egész mindenség együttvéve igen jó.”

Emberi szükséglet

Továbblépni, feldolgozni miniket ért (általunk előidézett) ese-

ményeket vallástól függetlenül emberi természetünk igénye. Az ember társas lény - halljuk a közhelyet és valóban: evolúciós szükségletünk kapcsolódni másokhoz. Fizikai értelemben táplálékszerzés, utódgondozás megkönnyítése miatt (ez egyértelmű), de lelki értelemben is:

„Hiába fűrosztöd önmagadban,

Csak másban moshatod meg arcodat.”

mondja József Attila. Ez pedig csakis a nyelven keresztül lehetséges, hiszen nincs más eszközünk arra, hogy lelki terhet osszunk meg egymással: el kell mondani. A magyar nyelv is reflektál erre, ha figyelünk rá. Itt van például a kibeszélni kifejezés, amit olyan gyakran használunk. Kibeszélem magamból a problémát. Ha gyónásunk után nincs is visszajelzés (valami, ami felér egy bűnbocsánattal számára), a kimondott szó dolgozik és gyógyít.

„Azért, mert én nem bírtam magam elviselni azt a terhet s másra hengerítettem át: Hurcold te is, így nekem könnyebb lesz.” - mondja Raszkolnyikov Szonyának a Bűn és bűnhődésben. Nem tudom, hogy igaza van-e, csak sejtem.

Nem tudom azt sem, él-e még a tanárnő és ha igen, merre jár. Kívánom neki és mindenkinek, aki terhet cipel, a megbékélést és a bűnbocsánatot attól, akitől szüksége van rá: önmagától, a szomszédától vagy a jó Istentől.

Anna

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1327 Budapest, Pf. 30.

Újpest/3. posta
mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyhazmegye.hu